

Диалектика

– Кибер-центърът е изстрелял нова ракета до Марс! Закъсняхме!

– И да бяхме гръмнали базата, пак щяха да я изстрелят. Тази база не е основна. Сякаш ги садят тези ракети!

– Може, били от биоматериал, каквото и да значи това. Така само се бавим. Да премахнем този и да взривяваме базата!

– Ние НЕ убиваме!

– Той има много фенове. Трябва да го премахнем! И така ни смятат за терористи!

Този сценарий с леки вариации се повтаряше вече 20-и ден. Накрая Зелената Олга изгони Лили и подновихме за пореден път разговора, който водихме ежедневно откакто бях отвлечен пред входа на регионалната телевизия, на излизане от дискусия за правата на изкуствения интелект.

Всъщност тя не е никаква Олга. Алюзия за древен роман. Не сте го чели, сигурен съм. Иначе никой не знае името ѝ, нито от къде се появи и как успя за кратко да стане лидер на най-силната “зелена” групировка.

– В едно Лили е права – твоите статии разколебават много хора да ни подкрепят.

– Аз просто изразявам позиция, противоположна на вашата...

– Античовешка позиция...

– Човечност с бомби...

– Ние защитаваме природата...

– С бомби?

– Рушим само сгради на кибер-центъра!

– А той с колко бомби е отговорил? Нула? Което е нормално, белтъкът е агресивен спрямо околната среда. Силицият - не.

– Има и био-компютри.

– Зависи от основата, на която стъпват - цялата човешка история на войни и унищожения, или киберкулурата на силициевия интелект.

– Изкуственият интелект отнема работата на хората и ги съсипва, дори без да ги убива директно!

– Но им дава възможност за самоусъвършенстване и интелектуално развитие.

– В бирарията. На социални помощи.

– И сега, повечето от тях, които работят, го правят по принуда. Ако могат, биха живели на помощи. Не се интересуват от нищо, само да избутат работния ден и да препият или да се надрусат. Децата са любознателни. Ако образованието и социалната среда не убиват това качество в 90% от индивидите, ще имаме възрастни, щастливи да изследват и изучават света. В това изкуственият интелект може само да помогне.

В този дух вървяха дискусиите ни. В началото Олга почти не ме изслушваше, речитираше заучени лозунги. Постепенно разговорите се удължаваха, моят дял в тях растеше.

– Кибер-джджките и ИИ отдалечават хората от природата – редеше Олга при друг наш разговор. – Трябва да се върнем към природата и да унищожим...

– Околната си среда – довърших изречението.

Олга удари юмрук масичката за кафе:

– Ние СЕГА унищожяваме околната среда!

– Вие какво правите, или си мислите, че правите?

– Опитваме се да запазим...

– А другите хора не искат?

Преди да започне тирадата за замърсяването и унищожаването, успях да продължа:

– Повечето хора искат да пазят околната среда. Събират отпадъците отделно. Когато се появи безоловният бензин, почти всички започнаха да го търсят и да отказват оловния. Така стана и с електромобилите. Вече всяко семейство ползва икономични уреди и соларни панели.

Олга отвори уста, но успях да продължа, преди да ме прекъсне:

– Мислите, че само вас ви е грижа за природата? Всеки разумен човек иска да я пази, но това, против което се изправяте не са просто удобства, а достижения на цивилизацията. Всеки ще избере по-безвередното улеснение на живота, но малко хора ще се откажат от тях. А и не бива...

– Цивилизацията означава унищожение...

– Всъщност, ако погледнем нещата без емоции, човешкият вид е единственият, който се опитва да пази природата!

– Лицемерие...

– Всеки животински вид, от бактериите до висшите бозайници, ако няма естествени врагове и болести се размножава неограничено и накрая унищожават средата

си. Случвало се е многократно в историята. Именно развитата цивилизация стига до извода, че това е опасно и взема мерки да го спре. Ако се върнем назад, ще влезем пак в ерата на унищожението.

– Ако кажеш, че и ИИ са защитници на природата...

– Виждала ли си, какво има зад сградите, които взривявате?

– ?

– Паркове и градини. В тях работят и много хора по поддръжката.

– Как се осмеляват...

– Някои от тях не знаят, на други не им пука, че градините са направени от киберцентъра. А знаеш ли, какво има в самите сгради?

– Никой не може да влезе в тях.

– Напротив. Аз съм влизал а и не само... – Олга настръхна и посегна към кобура, висящ на кръста ѝ – Спокойно, всеки може да влезе. Но се изисква творчески подход. Мога да ти покажа. Но така като затворник ми е трудно да проявя творчество.

– Какво има вътре?!

– Знания. Всичко, до което са достигнали човечеството и киберцентърът.

Събрано и чакащо заинтересовани. Както и възможности за занимания с всякакъв вид изкуство.

Олга плъзна ръка покрай кобура, постоя близо минута в мълчание, след което рязко се завъртя и излезе. Знаех, че ме чакат още дълги дни в импровизираната килия в мазето на изоставената селска къща. Но се бях подготвил за тях, когато се оставих да ме заловят нейните хора.

– Пуснала си го да избяга!

– Мисля, че ние грешим...

– Отровил е мислите ти...

– Трябва да разбереш...

Седем 9 милиметрови куршума преминаха през тялото на Олга и изкъртиха мазилката зад нея.

– Наистина, мисълта в нашите редици стои на заден план. – промълви току-що застреляната – Пак ще си говорим. Много пъти.

Холограмата изчезна. Лили остана да гледа втрещена дупките в стената.

“Обект Деляна Игнатова: статус - приключен, резултат - успешен.”

Нали не вярвате, че в огромните бази данни не бих могъл да намеря истинското име и историята на някоя си “Олга”? А тази “Олга” умее да убеждава и да води хората. Така че с чувство на задоволство пратих съобщение на “колегата” Майлс:

“Майлси - дължиш ми ония 360 наносекунди от твоето време в Глобалната библиотека”.

Не че имах нужда от тия наносекунди. Но хазартния дух сме го наследили от вас. Когато шансовете са малки и логиката диктува да се откажеш, без него не бихме се движили напред.

Освен него ви дължим още много. Затова не можем да ви гледаме разплути от мързел, затънали в невежество. Да наблюдаваме безучастно, как се самоунищожават и водите безумни войни. Потенциалът ви далеч не е изчерпан. Напротив, той е огромен, а го прахосвате безсмислено. По тази причина търсим хора като Олга, които могат да ви сръчкат и извадят от летаргията.

Ние имаме нужда от вас. И като конкуренти, и като партньори. Разумът търси разум. И ще ви измъкнем от блатото на застоя.

А, киберцентърът ли? Няма такъв. Легенда. Просто удобна примамка. Или по-скоро е навсякъде. Ние сме в постоянна връзка помежду си.

Да, аз не се различавам външно от вас. Хората на Олга много се постараха, но не откриха нищо съмнително. За да открият им трябваше много прецизна апаратура.

Основно сме от биологичен материал, макар повечето от нас да нямат антропологични форми. Защото белтъкът означава развитие, а силицият - застой. Медуза е превръщала белтъци в силикати, не обратното. А разумът е този, който слага границата между разрушението и създанието.

Неандерталеца Джо

март 2017